

Zilā pasaka

Dundagas Ūdensrūķis atgādina zilu ūdenspilienu, tāpēc viņu nemaz tik viegli nevar ieraudzīt. Ūdensrūķis mīt visur, kur ir ūdens. Atver dzīvoklī ūdenskrānu, un rūķis ir klāt. Rūķis vēro, kā cilvēki rīkojas ar ūdeni. Viņš dusmojas uz tiem, kas ūdeni netaupa, jo nav iemācījušies, ka ūdens ir bagātība, kas jāsaudzē. Par ūdeni, kas tek no krāna, ir jāmaksā. Viena vanna ūdens maksā divdesmit vienu santīmu, bet vienā dienā visi Dundagas iedzīvotāji kopā iztērē 120 lielas tvertnes ar ūdeni. Re kā! Un to visu uzskaita rūķis kopā ar saviem draugiem pagastā – SIA „Ziemeļkurzeme”. Pats rūķis gan vairāk mīl akas, kur ūdeni var iesmelt spainī un padzerties. Aku īpašniekiem kā jau rūķa mīļuliem ir īpašas atlaides – viņiem par ūdeni nav jāmaksā, bet tajā vietā jārūpējas par savu aku un tās ūdeni.

Vēl rūķis mīt novadgrāvjos, kur satek liekais ūdens no ceļiem un tīrumiem. Viņš taču nevar pieļaut, ka ūdens skraidītu tur, kur nevajag vai pat nedrīkst.

Dažkārt Ūdensrūķim patīk slēpties zem tiltiem un tiltiņiem, bet to Dundagā ir daudz – nu vismaz septiņi.

Rotaļas ar burbuļiem rūķis rīko ap Kalnadārzu – skaisto saliņu, kurai apkārt aug vecas liepas. Tur var riņķot un riņķot, līdz ierīņķo pils dīķī.

Bet mazgājas ūdensrūķis avotiņā, jo tur ūdens vistīrākais. Palīdis zem avotiņa, rūķis vēro, kā cilvēki savāc ūdeni un slavē, cik tas auksts un garšīgs. Tas arī ir rūķa nopelns, jo, kur ūdensrūķi mazgājas, tur vienmēr ūdens īpaši dzidrs.

Kad rūķim gribas pavērot Dundagu no augšas, tad viņš dodas uz divsimt gadus veco ūdenstorni vai uz tā jaunāko brāli turpat netālu. Tad var pavērot, vai ūdens nonāk visās mājās, kur tas vajadzīgs.

Visnopietnākais rūķis kļūst pie attīrīšanas stacijas. Tā ir ūdensrūķa slimnīca, kur viņš ārstē ļoti slimo ūdeni. Dažreiz nabagam pat ūdensgalva sāk sāpēt – kā lai ar šo netīro un smirdīgo slimnieku tiek galā. Taču rūķis ir īsts dakteris. Apāvis zilos ūdenszābakus, uzvilcis ūdensmēteli ar lielo ūdenskapuci, viņš sāk slimnieku ārstēt. Slimnieks burbuļo un griežas, ceļo no vienas istabas uz otru, līdz beidzot to pat pazīt nevar. Tīrs un rāms tas ietek mazajā upītē.

Tad rūķis var arī atpūsties. Nosēdies uz lielā akmens upītes krastā, viņš vēro, kā ūdens draiskojas ap akmeņiem, kā skrējienā apjūk un pazaudē īsto skriešanas virzienu, kā sāk virpuļot uz vietas, kamēr atrod īsto ceļu un tad tik uz priekšu. Saule atmirdz ūdenī, un rūķis šādos brīžos ir īpaši laimīgs.